

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 6

4. vsk

10.12.2007

Enkeli-ilmestyksistä Egyptin pakolaisarkeen

Useat meistä ovat elämänsä jossakin vaiheessa saaneet kokea jotakin erikoista tai ihmeellistä. Asiat ovat joksikin aikaa – tai vain muutamaksi hetkeksi ”kirkastuneet”. Sellainen elämänvaihe on niin hyvä, että siihen tahtoisii jäädä pitempään, pysyvästi.

Mutta Jumala ei jätä meitä tällaisiin vaiheisiin.

Hengellisen elämän kypsyyden varsinainen osoitus on kyky laskeutua alas kirkastusvuorilta. Jos meillä on ainoastaan voima nousta ylös korkeuksiin, jotakin on vialla.

On toki suurenmoista olla Jumalan kanssa kirkastusvuorella ja nähdä hänen toimivan. Mutta Jumala sallii tällaiset hetket ihmisen elämään ainoastaan siksi, että ihminen taas laskeutuisi alas laaksoon, elämän tavalliseen arkeen ja vajavuuteen ja ehkä auttamaan ihmisiä laakson pohjalta (Mark. 9: 14–18).

Me emme elä täällä pysyvästi korkeissa vuoristokokemuksissa. Eikä meitä ole edes luotu ihaillemaan korkeilla vuorilla jatkuvaa kaunista auringonnousua. Meitä ei ole luotu vain nauttimaan siitä miellyttävästä, mitä elämä saattaa antaa.

Hetkellisesti Jumala voi tuollaisia elämäkokemuksia antaa. Mutta meidät on

luotu laaksojen asukkaiksi ja tavallisen arkielämän kulkijoiksi, ja näissä olosuhteissa meidän on määrä osoittautua uskollisiksi Jumalalle.

Hengellinen itsekäs olemuksemme haluaa kuitenkin aina saada uusia kirkastusvuorikokemuksia. Meistä tuntuu, että me voisimme puhua ja elää niin kuin puhtaat enkelit, kunhan vain saisimme viipyä kirkastusvuorella useammin ja enemmän.

Mutta tuollaiset Jumalan antamat kirkastushetket ovat kristityn elämässä poikkeuksia. Niillä on jokin Jumalan näkemä merkitys elämässä. Hän ei kuitenkaan ole tarkoittanut kirkastusvuoria elämämme pysyviksi asuinpaikoiksi.

Meidän tulee valvoa, ettei hengellinen itsekkyytemme ala vaatia kirkastusvuorikokemuksia jatkuvaksi elämänosaksi.

Ensimmäisen joulun tapahtumat ovat tästä hyvä esikuva. Vaikka puitteet olivat vaatimattomat, enkelin ja taivaallisen sotajoukon vierailu läheisellä kedolla, kaukaisten tietäjien käynti ja arvokkaiden lahjojen saaminen olivat suurta juhlaa. Mutta tältäkin kirkastusvuorelta oli lähdettävä – pakomatalle Egyptiin.

Oswald Chambers (POM)

Meerin mietteitä

Rakastatko sinä minua?

Kysymys rakkaudesta lienee ihmiselämän tärkeimpiä. Jokainen haluaa rakastaa ja tulla rakastetuksi.

Myös Raamatussa on monia erilaisia rakkauskertomuksia. Koko Raamatun läpi kulkee kertomus Jumalan rakkaudesta luomiaan ihmisiä kohtaan. Se huipentuu Jumalan Pojan syntymään jouluna, sitten ristinkuolemaan, ylösnousemukseen, tai vaaseenastumiseen ja lupaukseen palata noutamaan omansa Jumalan määräämänä aikana.

Muistamme Johanneksen evankeliumin kertomuksen Pietarista, jolta Jeesus ylösnousemisensa jälkeen kysyi kolme kertaa eri sanoin: ”Rakastatko sinä minua?”

Tämä tapahtui sen jälkeen kun Pietari oli kieltänyt Jeesuksen ja katunut tekoaan. Raamattu kertoo, että hän oli itkenyt katkerasti.

Nyt hän oli jälleen kasvoitusten kuoleista ylösnousseen Mestarinsa kanssa. Hän vakuutti rakkauttaan Jeesusta kohtaan sanoen lopulta: ”Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas” (Joh. 21:17). Tässä tilanteessa Jeesus antoi Pietarille tehtävän ruokkia ja hoitaa Jumalan lapsia.

Ajatellaanpa, että Jeesus kysyisi nyt sinulta: ”Rakastatko sinä minua?” Mikä olisi sinun vastauksesi Pyhän kaikkietävän Jumalan kasvojen edessä?

Moni meistä joutuisi häveten tunnustamaan, ettei rakasta Jeesusta.

Eräs mies painiskeli tämän kysymyksen kanssa. Hän saattoi epätoivoisena vain todeta surkean tilansa. Hän ei rakastanut Jeesusta. Silloin viisas opettaja kehotti

häntä kääntämään kysymyksen takaisin Vapahtajalle, jolloin se kuului: ”Rakastatko Sinä minua?”

Epätoivossa ei auta ihmisen rakkaus Jeesukseen vaan Jeesuksen rakkaus ihmiseen.

Raamattu sanoo: ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.” Kun Jeesus on näin rakastanut meitä, saamme kiitollisina vakuuttaa Pietarin tavoin: ”Sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.”

Jeesustasi rakastatko?

Hän sua rakastaa.

Hänen luokseen haluatko?

Hän sua rakastaa,

ja jos luokses tulla saisi,

sydämesi puhdistaisi,

iiisesti autuuttaisi.

Hän sua rakastaa.

Jeesus, kiitos, armostasi,

mua rakastat,

aina hyvin haavoissasi

minut talletat.

Ole aina turvanani

vaivoissani, vaaroissani

täällä kotimat kallani.

Mua rakastat.

Olkoot nämä joulun odotuksen päivät sinulle kirkkaat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, Isän Jumalan rakkauden ja Pyhän Hengen osallisuuden ansiosta!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Jumalan valtakunnan työntekijöiden ahdistuksista

Kristityt ympäri maailman ovat tänä syksynä olleet hämmentyneitä kun ovat kuulleet ja lukeneet, että tunnettu hyväntekijä ja mm. Nobelin rauhanpalkinnon saanut Äiti Teresa kärsi (yhtä helpompaa jaksoa lukuun ottamatta) koko elämänsä ajan hengellisestä kuivuudesta, ahdistavasta tunnosta, että Jumala oli hänet hylännyt, jopa epäuskosta.

Alkusyksynä ilmestyneeseen englantinkieliseen kirjauutuuteen ”Tule ja ole valoni” on koottu Äiti Teresan kirjeitä sielunhoitajilleen. Niissä hän kuvaa hengellistä tilaansa toisinaan niin tuskaisaksi, että se tuo hänen mieleensä helvetin.

Äiti Teresan kirjeistä koottu teos toi esille ennen tuntemattoman puolen tämän tunnetun lähetystyöntekijän elämästä. Samalla alkoi kansainvälisessä keskustelussa esiintyä pohdintoja siitä, miten moni Jumalan valtakunnan työntekijä samalla tavalla on sisäisesti rikki revitty ihminen, vaikka sitä eivät muut näe eivätkä siitä mitään tiedä. Vain joku sielunhoitaja voi tuntea Herran palvelijan pimeyden.

Tämä aihe on välillä ollut taka-alalla kun erilaiset menestysteorioiden ovat korvanneet Jumalan kansan vuosisataiset kokemukset ja Raamatun opetukset. Äiti Teresan avoimet tilitykset ovat nyt avanneet ovet sille, että muutkin rohkenevat kertoa ahdistuksistaan.

Jumalan kansan ja sen palvelijoiden sisäiset kärsimykset ovat tietysti luettavissa Raamatun kertomuksista, kun niitä sieltä tarkataan. Kuinka Herra sanoikaan Paavalista: ”Minä tulen osoittamaan hänelle, että hän joutuu paljon kärsimään minun nimeni tähden” (Apt. 9:16).

Huomattava myös on, että kärsimykset eivät kulje kirkkokuntarajojen mukaan.

1600-luvulta tiedämme, että erityisen vaikeita ahdistuksia koki mm. baptistikirjailija John Bunyan, jonka kirja ”Kristityn vaellus” on yksi laajimmin levinneistä kristillisistä kirjoista maailmassa.

Bunyanista on sanottu, että hänen sisäiset kärsimyksensä olivat kammottavia. Bunyanin ahdistuksia pidetään niin raastavina, että useimmat ihmiset eivät olisi niistä selvinneet hengissä. Vuosi toisensa jälkeen Bunyan kantoi ahdistavaa varmuutta siitä, että hän joutuisi helvettiin.

Metodistisaarnaaja George Whitefield kärsi aikanaan niin kovia hengellisiä tuskia, että hän joutui kuoleman rajalle.

1800-luvulla Charles. H. Spurgeon, jota pidetään yhtenä suurimmista koskaan eläneistä baptistisaarnaajista, oli elämänsä aikana niin pelon, masennuksen, uupumuksen ja eri sairauksien vaivaama, että hän kirjoitti eroanomuksensa työnantajilleen kolmekymmentäkaksi kertaa kolmenkymmenen yhdeksän vuoden aikana.

Paljon sisäisesti kärsineiden joukkoon kuuluu tietysti myös Martti Luther. Luostarissa kamppaillessaan hän koki jatkuvasi Jumalan saavuttamattomaksi. Mutta senkin jälkeen kun hän oli löytänyt etsimänsä armollisen Jumalan, ahdistukset palasivat yhä uudelleen hänen elämänsä taakaksi.

Luther puhui ajanjaksoista, jolloin sanat jäätyivät hänen huulilleen kun hän yritti puhua Kristuksesta.

Ahdistetuille yhteistä on ollut avun hakeminen sielunhoidosta. Siinä on tie meidänkin ajan taakan kantajille.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Missä on minun onneni?

Eräs rohkeimmista sydämen uskon tunnustuksista löytyy Psalmeista: ”Minä saan aina olla luonasi, sinä pidät kädestäni kiinni. Sinä johdatat minua tahtosi mukaan, ja viimein sinä nostat minut kunniaan. Taivaassa minulla on sinut, sinä olet ainoa turvani maan päällä. Vaikka ruumiini ja sieluni nääntyvät, Jumala on kallioni, minun osani iankaikkisesti.” ”Minun onneni on olla lähellä Jumalaa, minä turvaan Herraan, Jumalaani” (Ps. 73:23–28). Kristuksen nimessä ja Kristuksen tähden tämä on totta kohdallani!

Onneni ei ole siinä, että kaikki muuttuu elämässäni ja itsessäni paremmaksi. Onneni on siinä, että otan vastaan Herra kädestä niin nykyisen elämäntilanteeni kuin tällaisen oman itsenikin. Näin siitäkkin huolimatta, vaikka kumpaankin sisältyy vaikeita ja raskaita asioita. Suostun sairauteeni ja tämän hetkiseen terveyteeni, pahaan ja hyvään olooni, itkuun ja illoon ja siihen, että ”näin syntisenä, Herra, mun täytyy vaeltaa”. Suostun jopa siihen, että sieluni ja ruumiini nääntyvät.

Ei ole helppo luottaa, että Herra luo elämäni niin valon kuin pimeydenkin ja tuottaa yhtä lailla onnen kuin onnettomuuden (Jes. 45:6–7). En millään tahdo suostua siihen, että Herra lähettää kuoleman, vie alas tuonelaan, tekee köyhäksi ja painaa maahan.

Helppoa silloin on uskoa, kun Jumala antaa elämän, nostaa tuonelasta, antaa rikkautta ja kohottaa maasta (1. Sam. 2:6–8). Kuitenkin molemmat elämän tilanteet ovat Herran antamia, sillä Korkeimman suusta lähtee niin paha kuin hyväkin (Val. 3:38).

Kuinka usein sisimpääni hiipii syvä syyllisyys ja sen mukana epäily. Kaikki kurja itsessäni ja elämässäni aiheutuu vain omista laiminlyönneistäni, harkitsemattomuudestani, luonteeni heikkouksista ja synneistäni. Jos olisin toisenlainen, jos ponnistelin enemmän, tekisin työtä ja kilvoittelisin huolellisemmin, niin kaikki olisi nyt elämässäni paremmin. Minulla ei ole lupaa tällaisenani luottaa Herraan, koska vikani ja virheeni ovat aiheuttaneet nykyisen pahan enkä ole suostunut enkä jaksanut niitä korjata.

Jos Herra näkee hyväksi, hän kyllä työntää minut pois nykyisestä tilanteestani ja avaa oven johonkin uuteen.

Hän voi kääntää kohtaloni, mutta hän voi olla myös kääntämättä.

Hän on voimallinen muuttamaan minut tahtomallaan tavalla tai sitten hän ei muuta. Itse en kykene määrittelemään sitä, mikä on minulle parasta, mikä pahinta. Opettelen vain luottamaan Herran armolupauksiin ja siihen, että hän on elämässäni ja sen kaikissa vaiheissa kaikkivaltias Herra, joka toteuttaa tahtonsa.

Siksi minun onneni on siinä, että saan olla lähellä Herra ja turvata häneen myös huokaillessani ja itkiessäni ilman kyyneleitä omaa elämänsaani ja jumalattomuuttani. Ja ”vaikka minä kuljen ahdingosta ahdinkoon, sinä annat minulle voiman elää” (Ps. 138:7).

Olavi Peltola

Lehtemme ilmestyy parillisina kausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. ensi helmikuussa.

Ajatuksia käskyistä – VIII

”Älä lausu väärää todistusta lähimmäisestäs!”

Kahdeksannen käskyn merkitysalue on selvärajainen. Käsky puhuu meille kielen teoista: mitä me päästämme suustamme ja mitä me emme päästä. Meitä muistutetaan siitä, mitä me sanomme, kun meidän olisi vaiettava, ja mistä me vaikenemme, kun meidän tulisi puhua. Kahdeksas käsky vaatii oikeita suun tekoja.

Vanhastaan käskyllä on ollut paikkansa tuomioistuimissa. Joka saa tehtäväkseen todistaa, hän puhukoon pelkkää asiaa.

Oikeuskäytännön ohella käsky liittyy arkiseen elämään. Kieli on pieni elin, mutta sillä saadaan paljon pahaa aikaan. Meissä elää taipumus kertoa muille siitä, mitä pahaa me toisissa näemme tai mitä pahaa me heistä kuulemme. Kerromme mielellämme asioita eteenpäin. Kiiruhdamme levittämään asioita tahtomatta miettiä, kuinka todenperäisiä tietomme ovat ja mitä ne saattavat vaikuttaa.

Sähköisen tiedonvälityksen aikakaudella mielikuvat lähimmäisistä liikkuvat nopeasti. Kun viesti on päästetty julki, mikään ei estä sen kulkua kaikkien tietoon. Kahdeksas käsky onkin mitä ajankohtaisin. Yhtäältä se edellyttää meiltä viestien välittäjinä pitäytymään totuudesta. Toisaalta käsky vaatii meiltä viestien vastaanottajina selkeää asennetta: älkäämme uskoko väärää todistusta lähimmäisestämme.

Meidän on kyseenalaistettava juurut, huhut ja pahat puheet, joilla luodaan mielikuvia muista ihmisistä. Meidän on koeltava niin viestinten kuin muiden ihmistenkin puheet. Tässä tehtävässä Jumala meitä auttakoon. Antakoon hän meille

raittiin hengen, että osaisimme arvioida kaiken, mitä meille tarjotaan uskottavaksi.

Maine, puheet ja paheet

Kun ihmisestä puhutaan pahaa, hän menettää nopeasti maallisen maineensa. Eikä mainetta saa palautetuksi ehkä milloinkaan. Siksi meidän on mietittävä, millaisen todistuksen me toisistamme annamme. Totuudellisen vai valheellisen? Pidättäydymmekö puheissamme hienovaraisuudessa? Vai levitämmekö toisten synnit kaiken kansan tietoon?

Jumala näkee maineen niin tärkeänä, että hän on antanut sen suojaksi käskyn. Hän haluaa, että nähdessämme lähimmäisen synnin emme ole ensimmäiseksi levittämässä sitä kaikkien tietoon. Jumala haluaa, että puhuttelemme rakastavaisesti langennutta veljeämme. Meidän tehtävämme on peittää toistemme synnit ja selittää ne muille syntisen kannalta parhain päin. Vasta sitten, kun synti on kaikkien tiedossa, siis julkinen, saamme astua todistamaan ja puhumaan niistä muiden kuullen.

Kristus toimii suhteessa meihin juuri niin kuin meidän on toimittava suhteessa langenneeseen lähimmäiseen. Kristus peittää puhtaudellaan, ansiollaan ja hyvällä maineellaan pahat tekemme. Kun Kristus astuu pyhän Jumalan ja meidän väliimme sovittajaksi, Jumala näkee vain Kristuksen täydellisyyden. Kun Kristus on sijaisemme, Jumala ei ota korviinsa saatanan syytöksiä siitä, kuinka pahoja me olemme. Jumala katsoo rakkaaseen Poikaansa, jonka uhri riittää meidän sovituksellemme.

Markus Malk

Jumala katsoo yksinomaan syvyyteen

”Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. – Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin Joosefin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Betlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana.” (Luuk. 2:1–4)

Katso nyt, kuinka maan päällä kaikki tapahtuu niin perin vaatimattomasti ja yksinkertaisesti ja kuinka sitä kuitenkin pidetään suurena taivaissa!

Maan päällähän tapahtumien kulku on seuraava: Maria lähtee matkaan Joosefin kanssa. On mahdollista, että heillä on ollut aasi; evankeliumi ei tosin siitä mitään mainitse. Mutta evankelista osoittaa, että heitä on Betlehemissä pidetty mitä halpa-arvoisimpina ja halveksittavimpina ihmisinä. Heidän on ollut pakko väistyä syrjään joksain ihmisen tieltä. Loppujen lopuksi heille on annettu asuttavaksi talli.

Samaan aikaan moni kunnoton mies on ollut parhailta sijoilla majatalossa. Kukaan ei ole huomannut eikä käsittänyt, mitä Jumala saa aikaan tallissa.

Jumala arvostaa arvotonta

Miten synkeä yö silloin onkaan peittänyt Betlehemin! Ja kuinka Jumala näin näyttääkään, ettei hän pidä arvossa sitä, mitä maailma arvostaa. Maailma puolestaan osoittaa todeksi, ettei se tunne eikä huomaa, mikä Jumalan on ja mitä Jumala saa aikaan.

Joosefilla ja Marialla ei siis Betlehemissä ole ollut sijaa majatalon vierashuoneessa vaan samaisen isännän omistamassa tallissa. Miksi? Koska näillä vieraille ei ole ollut arvoa! Niinpä heidän on täytynyt jäädä talliin.

Maailma, maailma, kuinka oletkaan mieltä vailla! Ihminen, ihminen, kuinka oletkaan sokea!

Itse syntymä on vieläkin surkeampi! Kukaan ei ole armahtanut tuota nuorta naista, jolla oli edessään hänen ensi syntymänsä.

Kukaan ei vähääkään ole välittänyt hänen raskaustilastaan. Kukaan ei ole ottanut huomioon, että hän on tullut tänne vieraalta paikkakunnalta ja että häneltä näin ollen on puuttunut kerrassaan kaikki, mitä lapsivuoteinen tarvitsee.

Siinä hän nyt sitten on, vailla kaikkea valmistusta, vailla valoa, vailla tulta, yössä yksin, pilkkopimeässä. Kukaan ei tarjoa hänelle pienintäkään palvelusta, mikä raskaana oleville vaimoille tavallisesti tarjotaan.

Majatalossa eletään kuin viimeistä päivää. Siellä on kaikilta tahoilta kokoon-tuneitten vierasten vilisevä joukko. Kukaan ei välitä tästä naisesta.

Taivaasta katsottuna

Mutta miltä asiat näyttävät taivaasta katsottuna? Mitä taivaassa tapahtuu tämän syntymän jälkeen?

Yhtä syvästi kuin tätä syntymää halveksitaan maan päällä, yhtä suuriarvoisena, ei, vaan tuhat kertaa suuriarvoisempaa sitä kunnioitetaan taivaassa.

Jos joku taivaasta tullut enkeli kiittelisi sinua ja tekojasi, sinä varmaan pitäisit sitä koko maailman kiitosta parempana. Mutta mikä kunnia onkaan se, että kaikki taivaan enkelit, voimatta iloissaan enää hillitä itseään, puhkeavat puhumaan köyhien, kedolla olevien paimenten kuullen, kiittävät ja laulavat ilmoille ylenmääräisen ilonsa!

Mitä ovatkaan Betlehemissä oleskelevien, jopa kaikkien kuninkaitten ja valtaherrojen ilot ja kunniat tämän taivaallisen ilon ja kunnian rinnalla? Ei muuta kuin saastaisuutta, jota kenenkään ei tee mieli ajatella kun miettii tätä taivaallista iloa, jonka Jeesuksen syntymä sai aikaan!

Jumala katsoo syvyyteen

Huomaa nyt tästä, kuinka ylen runsaasti Jumala kunnioittaa niitä, joita ihmiset halveksivat ja jotka mielellään tällaiseen halveksimiseen alistuvat! Tästä näet, mihin Jumalan silmät ovat suunnatut. Hän katsoo syvyyteen ja alhaisuuteen, niin kuin on kirjoitettu: ”Hänen valtaistuintaan kerubit kannattavat” mutta ”hän katsoo syvälle taivaassa ja maassa”.

Enkelit eivät voineet löytää ketään rutiinasta tai muuta mahtavaa kertoakseen ilonsa. He löysivät maan päältä vain oppimattomia maallikoita ja alhaista alhaisempia ihmisiä.

Eivätkö he sentään olisi voineet puhua ylipapeille, Jerusalemin oppineille, jotka osasivat kertoa niin paljon Jumalasta ja enkeleistä? Ei! Köyhiä paimenia, joilla maan päällä ei ollut mitään arvoa, pidettiin taivaasta käsin katsottuna arvollisina saamaan tämän suuren armon ja kunnian.

Kuinka Jumala kerrassaan hylkääkään sen, mikä on korkeata! Me tavoittelemme hillittömästi turhaa kunniaa, mutta sillä me emme saavuta taivaallista kunniaa. Mutta jos joku on syvyydessä, Jumala ei hylkää, sillä yksinomaan syvyyteen hän katsoo.

Martti Luther

Otteita joulusaarnasta (ed. POM)

Marian kiitosvirsi

*Minun sieluni ylistää
Herran suuruutta
minun henkeni riemuitsee
Jumalasta, Vapahtajasta,
sillä hän on luonut katseensa
vähäiseen palvelijaansa.*

*Hänen kätensä on tehnyt
mahtavia tekoja,
hän on lyönyt hajalle ne,
joilla oli ylpeät ajatukset
sydämessään.
Hän on syössyt
vallanpitäjät istuimiltaan
ja korottanut alhaiset.*

*Nälkäiset hän on ruokkinut
runsain määrin,
mutta rikkaat
hän on lähettänyt tyhjin käsin pois.*

Maria, Jeesuksen äiti

Joulun Lahja

*Kylmään
Vihamieliseen
Karuun maailmaan*

Kylvettiin

*Lempeä
Uhrautuva
Paratiisin siemen*

Krista Lehtinen

Tärkeintä on että juuremme tavoittavat Jeesuksen armon

”Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. Näin te tulette täyteen kaikkea Jumalan täyteyttä.” (Ef. 3:17–19)

Näissä Apostoli Paavalin kirjoittamissa jakeissa olemme tekemissä hyvin syvällisen ja meidän uskossamme keskeisen asian kanssa. Apostoli kertoo rukoilevansa, että kirjeen vastaanottajat kaikkien pyhien kanssa (koskettaa siis meitäkin) voisivat juurtua *Jeesuksen rakkauteen*.

Kristillinen kasvu on siis juurtumista Jeesukseen, Jeesuksen rakkauteen ja armon syventymistä. Se ei ole keskittymistä omaan elämään vaan häneen. Se ei ole keskittymistä omiin tekoihin vaan hänen.

Tässä ei tarkoiteta ulkokohtaista asioiden tietämistä ja totena pitämistä vaan syvää sisäistä ymmärrystä siitä, millainen Jeesus todellisuudessa on.

Tärkeää on juurtua Jeesuksen rakkauteen. Voisimme käsittää tämän juurtumisen ajatellessamme vaikka luonnossa kasvavaa kasvia. Sen juurien tulee painua aina vain syvemmälle maaperään, jotta se pysyisi elossa. Juuret uppoutuvat maaperään ja ottavat sieltä ravinnoksi kaiken, mitä kasvi elämiseensä tarvitsee.

Jotain samanlaista Paavali varmasti ajattelee, kun hän toivoo kristittyjen juurtuvan Jeesukseen. Me olemme kuin kasveja, joiden juurien tulisi kasvaa aina vain syvemmälle Jeesuksen armoon ja rakkauteen. Hän on se maaperä, joka on niin

täynnä rakkautta, että mitä syvemmälle juurumme Häneen, sitä enemmän löydämme Hänen ihmeellistä rakkauttansa elämämme voimaksi.

Juurtumalla täyteen Jumalan täyteyttä

Paavali tahtoo vielä vakuuttaa kirjeensä vastaanottajia asian olennaisuudesta ja tärkeydestä. Hän kirjoittaa Jumalan *kaikesta täyteydestä*.

Oletko koskaan halunnut olla täynnä Jumalan kaikkea täyteyttä? Eikö se olekin kaikkien uskovien toive ja unelma?

Olemme saattaneet kuulla siitä lukuisia puheita, lukea kirjoja ja olemme yrittäneet toden teolla päästä siihen. Jotkut ovat tavoitelleet tätä Jumalan kaikkea täyteyttä vuosikausia, sitten pettyneet ja antaneet periksi.

Paavali osoittaa näissä jakeissa, että tie Jumalan kaikkeen täyteyteen on ihmeellisempi kuin mitä me olemme koskaan ajatelleet. Siihen ei päästä ihmisten aikaansaannosten vaan Jeesuksen rakkauden ymmärtämisen kautta.

Paavali vakuuttaa lukijoilleen, että jos he vain voisivat käsittää Jeesuksen ihmeellisyyttä ja riittävyyttä, niin he tulisivat täynnä kiitollisuutta tuota Jumalasta vuotavaa Jeesuksen rakkautta kohtaan.

Tämä on tärkeä ymmärtää: Jumalan kaikki täyteys on sitä rakkautta ja armoa, jonka näemme Jeesuksessa ja joka on meille aivan kokonaan lahjoitettu ilman ehtoja. Kun olemme täynnä Jumalan täyteyttä, tarkoittaa se, että sydämemme on avautunut Hyvän Paimenen hellyydelle.

Juurtuminen on prosessi

Meidän juurtumisemme Jeesukseen on päivittäinen prosessi, joka kestää eliniän. Se on Pyhän Hengen suurin tehtävä meidän elämässämme.

Pyhä Henki osoittaa meille Jeesuksen rakkauden riittävyuden arkisen elämäämme keskellä; taistelujen, epäonnistumisten ja kaikenlaisten elämäkokemusten keskellä. Hän piirtää eteemme kuvaa suuresta Vapahtajasta, joka on rakkauden tähden voittanut kaikki esteet, jotka voisivat estää Häntä rakastamasta meitä täysin ja ehdoitta.

Juurtumisella on seurauksia

Kasvi tai puu, joka imee maaperästä riittävän ravinnon, kasvaa ja kukkii kauniisti. Samoin tekee kristitty, joka ammentaa Jeesuksen rakkaudesta voimansa jokapäiväiseen elämäänsä. Kasvu ja vehreys ovat seurausta elämänyhteydestä Jeesukseen.

Ja samalla tavoin kuin kasvinkaan suurin huoli ei ole sen oma kasvu tai kauneus vaan riittävän ravinnon saaminen, samoin uskovan suurin huoli ei saisi olla elämän muuttuminen tai kasvun näkyminen vaan Jeesuksen rakkaudessa pysyminen.

Juurtuminen ei ole kurottautumista

Kristukseen juurtuva ihminen uskaltaa olla oikealla tavalla vastaanottaja. Hän uskaltaa olla köyhä ja vastaanottaa kaiken rikkauuden Vapahtajaltaan. Hän ei luota itseensä hengellisessä elämässään vaan heittäytyy suuren Antajan varaan.

On myös toisenlaista kristillistä elämää, jossa juurtumisen sijaan kurottaudutaan. Siinä vastaanottamisen sijasta pyritään ansaitsemaan, levon sijasta koetaan rauhattomuutta ja riittämättömyyttä.

Kurottautuva kristitty ei ymmärrä

omistavansa Jeesuksen tähden kaikkea hengellistä siunausta (Ef. 1:3), vaan hän jatkuvasti ponnistaa itseään yhä pidemmälle (kurottautuu) saavuttaakseen Jumalan hyväksynnän ja siunauksen (tai korkeamman hengellisen voitelun ja elämän).

Jeesukseen luottamisen ja Häneen varaan heittäytymisen sijasta tällainen uskova on altis monenlaisille uusille opeille, joissa vaaditaan tiettyjä suorituksia ja joita seuraa tiettyjä siunauksia.

Rakkaus on tietoa ylempänä

Ylempänä kaikkea tietoa, kaikkia oppeja, kaikkia armolahjoja ja voiteluja on Jeesuksen rakkaus.

Tuota rakkautta on vaikea ymmärtää, koska siinä me kohtaamme Vapahtajamme aidoimmillaan – ja syvimmällä mahdollisella tavalla. Ja häntä voi olla vaikea ymmärtää.

Saakoon Jumala avata meidän silmämme! Vaikka olisimme samanlaisia kuin kuivettuneet kasvit, vailla minkäänlaista hedelmää, niin silloinkin tärkeintä on, että meidän juuremme saisivat tavoittaa meitä jatkuvasti ympäröivän Jumalan armon. Silloin emme enää mitään muuta kaipaisi eikä meiltä mitään puuttuisi.

Jaakko Pirttiaho

Etsimme ja kiitämme

Kiitämme kaikkia, jotka ovat olleet mukana panemassa alulle ja rakentamassa kirjastoamme. Erkki Lemisen ja Niilo Tuomenoksan kirjoista meillä nyt lienee suurin osa.

Otamme edelleen vastaan kirjalahjoituksia. Parhailaan etsimme mm. Hilja Aaltosen ja Osmo Tiililän kirjoja, erityisesti Tiililän Systemaattinen teologia I–II.

Lisätietoja puh. (019) 41 42 43.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Isä meidän – ensimmäinen rukous:

Pyhitetty olkoon sinun nimesi

Pidätkö kiinni hyvistä teoista? Puhutko niistä ensimmäiseksi ja viimeiseksi? Ovatko hyvät teot ja Kristuksen seuraaminen puheessasi A ja O? Siinä tapauksessa voi hyvällä syyllä ajatella, että sydämesi lohdutautuu niillä ja niistä on tullut uskosi perusta huomaamatta, sillä ”Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu” (Matt. 12:34).

Ei, laulun täytyy olla Karitsasta – teurastetusta Karitsasta, joka on ostanut meidät Jumalalle verellään. Tekojen tulee seurata tästä Kristuksen rakkaudesta, kuten Paavali opettaa: ”Kristuksen rakkaus pakottaa meitä. Me näet päätelemme näin: Kun yksi on kuollut kaikkien puolesta, niin kaikki ovat kuolleet.” (2. Kor. 5: 14.) Silloin Kristus saa kaiken kunnian niin, ettei *meidän vaan hänen* nimensä saa kunnian ja tulee pyhitetyksi.

Sellainen Jumalan lapsi, joka ottaa tämän todella sydämellensä, ei ihmettele, miksi tämä rukous on ensimmäinen Isä meidän -rukouksessa.

Kaikki taivaat ylistävät hänen nimensä kunniaa ikuisesti: ”Pyhä, pyhä, pyhä, on Herra Jumala, Kaikkivaltias! Hän oli, hän on ja hän on tuleva” (Ilm. 4:8) ja edelleen: ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvoinen saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen” (Ilm. 5:12).

Niin kaikuu enkelten ylistyslaulu valtaistuimen, olentojen ja vanhinten ympärillä. Ja enkelten lukumäärä oli ”kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat” (Ilm. 5:11).

Mutta kun ajattelee, kuinka surkeata meidän ihmisten kunnioitus käytännössä

on, voi vaipua voimattomana maahan ja vain huutaa: Jumala, armahda meitä! Mutta kun armon lapsi, joka tuntee syntivielkansa painavan, kuitenkin uskossa pakenee Kristuksen sovitusyön ja armon turviin, hänellä on lapsenomainen luottamus Jumalaan.

Voi, kuinka ihanaa ja tärkeää on rukoilla: Sinä, jolla on kaikki valta kaikkien ihmisten, minun ja kaikkien muiden suhteen: Vaikuta sinä itse niin, että pyhä nimesi tulee pyhitetyksi. Pyhän nimesi tähden, varjele minua ja kaikkia uskovia ek-symiseltä ja synniltä, joka koituisi pahennukseksi pyhälle nimellesi. Niin, anna minun mieluummin kuolla kuin elää siihen päivään, jolloin häpäisen sinun nimesi!

Eräs vanha kristitty, joka oli saanut oppia paljon armon tiestä, sanoi: Uuden vuoden päivänä ja syntymäpäivänäni puhun usein konkreettisemmin elämästäni Jumalalle. Silloin tapaan rukoilla:

”Jumala, varjele minua *kaikista* synneistä. Mutta jos minua ei voi varjella kaikista, niin varjele kuitenkin näistä *kahdesta*: Ensiksi varjele siitä synnistä, joka riitelee armon henkeä vastaan ja josta itse ei koskaan halua kääntyä pois eli *ylpeydestä*. Ja toiseksi varjele sellaisesta synnistä, joka *häpäisee evankeliumin*.”

Kunpa kaikki kristityt rukoilisivat näin itsensä ja toistensa puolesta. Silloin rukoi-lemme tämän ensimmäisen rukouksen. Voi rakas Isä taivaassa: *Pyhitetty olkoon sinun nimesi!*

C.O. Rosenius kirjassa *Fader vår*
(Suom. Kaija Kallioinen)

Kun Mooses ja Elia keskustelivat Jeesuksen kanssa vuorella

Matteus kertoo (17: 1–8), miten Jeesus kerran ”otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja tämän veljen Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle yksinäisyyteen”. Siellä Jeesuksen ulkomuoto muuttui. Matteus jatkaa vielä: ”Samassa heille ilmestyivät Mooses ja Elia, jotka keskustelivat Jeesuksen kanssa.”

Muistamme, miten Pietari silloin ehdotti, että hän tekisi paikalle kolme majaa: yhden Jeesukselle, yhden Moosekselle ja yhden Elialle. Mutta Jumala keskeytti Pietari puhumisen. ”Loistava pilvi verhosi heidät ja pilvestä kuului ääni: ’Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!’”

Matteus kertoo, että opetuslapset silloin heittäytyivät maahan suuren pelon vallassa. Mutta Jeesus tuli heidän luokseen ja sanoi: ”’Nouskaa, älkää pelätkö.’ Ja kun he nostivat katseensa, he eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksin.”

Tässä kertomuksessa näkyy selvästi, mitä tapahtuu, kun Pyhä Henki tekee varsinaista työtään. Jeesus sanoi myöhemmin: ”Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden. – Hän kirkastaa minut, sillä sen, minkä hän teille ilmoittaa, hän saa minulta.” Joh. 16:13–14.

Kun Pyhä Henki kirkastaa Kristuksen, hän ei jätä näyttämättä Moosesta ja Eliaa. Hän ei torju pois Jumalan lakia, jota Mooses edustaa, eikä profeettoja, joita Elia edustaa. Mooses ja Eliakin olivat kirkastuneita, kuten Luukas evankeliumissaan toteaa.

Mutta huomaa, mistä nämä kaksi Vanhan testamentin miestä keskusteli Jeesuk-

sen kanssa (17:3), kun Pyhä Henki heidät kirkasti?

Evankeliumissaan Luukas kertoo siitä: Mooses ja Elia ”ilmestyivät taivaallisessa kirkkaudessa ja puhuivat Jeesuksen pois-lähdöstä, joka oli toteutuva Jerusalemissa.” Luuk. 9:30–31.

Jeesuksen kuolemasta he siis puhuivat. Koko Raamatun pääasiasta ja Jumalan suurimmasta teosta he puhuivat.

Vaikutta siltä että Jumalan sydän tuon keskustelun aikana erityisellä tavalla lämpeni. Hän näki Poikansa olevan täyttämässä lakia ja profeettoja, kaikkia Vanhan testamentin kirjoituksia. Syntiset ihmiset olivat saamassa lunastuksen.

Ja yhtäkkiä on kuin Jumala ei kestäisi enää olla poissa paikalta. Pilvi verhoaa paikan ja sitten kuuluu Jumalan ääni: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!”

Tilanne päättyi siihen, että opetuslapset nostivat katseensa eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksin.

Tämä oli koko tapahtuman varsinainen tarkoitus – heidän kannaltaan. Tämä on Pyhän Hengen tarkoitus meidän kannaltamme. Jumala sanoo yhä: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!”

Tässä Pojassa, ystäväni, on syntien anteeksiantamus, lepo väsyneelle, turvapaikka takaa ajatulle, katettu armopöytä syylliselle ja iankaikkinen elämä kuolevalle.

Per-Olof Malk

Armon aika ja luopumus

2. Tess. 2:3

Paavali kirjoittaa kirjeissään tessalonikalaisille lopun ajassa ilmaantuvista hengellisistä ilmiöistä, 2.Tess.2:3: ”Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihmisen ilmestyminen, kadotuksen lapsi.”

Tämä kuvattu luopumus saattaa tuntua varsin selvältä. Puhe luopumuksesta saa meidät helposti ajattelemaan kaikkea sitä eettistä ja moraalista luopumista, mitä maallistuvan yhteiskunnan ja kirkonkin taholla kaiken aikaa tapahtuu.

Jumalan kansa luopuu, ei maailma

Raamatun sana pitää kuitenkin tässä kohden sisällään sen järkyttävän tosiasian, että tämä lopunajan luopumus merkitsee *kristityn kansan* laajaa ja hämmästyttävää siirtymistä pois armon evankeliumista toisenlaiseen evankeliumiin.

Tämä käy selväksi katsoessamme Raamatun aiempaa ilmoitusta. Monet profeetat ovat nähneet edeltä Jeesuksen päiviin ja ennustaneet ihmeellisen *armon ajan* koittamista joskus tulevaisuudessa. Danielin kautta on meille annettu lähes 600 vuotta eKr. näky Golgatasta ja selkeä julistus Jumalan merkillisistä teoista syntiselle ihmiskunnalle, Dan. 9:24:

”Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synti sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profeetta (profetia) sinetillä vahvistetaan ja kaikkeinpyhin voidellaan.”

Tässä on kuvattu Jeesuksen Golgatan työtä ja varsinkin sen merkitystä. Kohta kertoo tutkimattoman ja käsittämättömän Jumalan omista teoista, jotka hän on tehnyt itsensä tähden ja joihin meillä ihmisillä ei ole minkäänlaista osuutta.

Voimme kuitenkin näiden meidän kannalta objektiivisten Jumalan tekojen ääreltä jäädä miettimään, mitä tarkoittavat Danielin sanat: ”*Silloin luopumus päättyy.*”

Olisi loogista ajatella, että luopumus alkoi kerran syntiinlankeemuksessa ja joskus maailman lopussa se vasta päättyy! Mutta nyt Raamattu esittää asiat päinvastoin: *luopumus on päättynyt Golgataan, mutta ennen loppua luopumus alkaa uudelleen.*

Luopumus merkitsee luopumista pois armosta

Tämä tessalonikalaiskirjeessä kuvattu luopumus merkitsee siis luopumista Danielin kirjan jumalakeskeisestä täydellisestä armahduksesta, siis Golgatasta, sovituksesta ja armon evankeliumista.

Kun minä katson omaa elämäni, niin voin vain rehellisesti todeta, että minun luopumukseni ei ole koskaan päättynyt. Sydämessä asuu jatkuvasti pahuus ja synti. Olen etsinyt omaani ja rakastanut itseäni yli kaiken. Kuinka sitten luopumukseni olisi voinut loppua Golgatalla?

Rakas ystävä. Evankeliumi on Jumalan rakkauden aivoitus. Se on Hänen ilosanomansa syntiselle ihmiselle. Siinä Jumala sanoo hämmästyttävästi, että synnin sitoman ihmisraukan luopumus on Kristuksen tähden loppunut Jumalan silmissä.

Hän katsoo syntistä lastaan Poikansa veren lävitse ja pukee silmillään ihmisen lumivalkoiseen armon pukuun. Miksi?

Hän tekee sen oman rakkautensa tähden. Tämä on evankeliumi – Jumalan sallisuus. Ja juuri tämän lahjan lopunajan luopumus tahtoisil meiltä riistää! Tämä luopumus ei ole niin kuin joku muu opillinen erimielisyys, dogmaattinen kiista.

Tämä Golgatan vaihtaminen kevytmieliseen ihmisevankeliumiin tulee olemaan suurin katastrofi, mitä kristikunta on koskaan kokenut, sillä tämä lopunajan luopumus lopettaa suuressa osassa kristikuntaa armon ajan ja vie sen lopulliseen tuhoon.

Älä luovu armoliitosta

Heprealaiskirje (10:26–29) sanoo, että jos me luovomme armoliitosta (Jeesuksen veren armosta Pyhän Hengen vaikuttamana jatkuvana lahjana) niin ei ole enää uhria

meidän syntiemme edestä. On vain hirmuinen tuomio. Juuri tästä Jeesus puhuu sanoessaan, että Pyhän Hengen pilkkaa ei voi saada ikinä anteeksi (Matt.12:31–32).

Rakas ystävä, älä koskaan luovu syntisen suurimmasta armolahjasta, Jeesuksen verestä. Siinä on meidän pelastuksemme ja vanhurskaudemme ja pyhityksemme. Älä anna kenenkään varastaa sinulta kalleinta lahjaasi. Älä vaihda Jeesuksen armoa kevytmieliseen ihmisevankeliumiin, houkutteleviin tunnekokemuksiin ja valheellisiin illuusioihin jostain suuremmasta ja paremmasta.

Katso Häntä, joka on kuvattu sinun silmiesi eteen ristiinnaulittuna. Pidä mitä sinulla on. Pysy siinä, mitä olet saanut, äläkä koskaan lähde ristin luota pois.

Jouko Nieminen

Jumala, auta meitä kestäämään viimeisten aikojen vaivat ja kiusaukset. Auta meitä luottamuksessa Poikaasi Jeesukseen Kristukseen odottamaan hänen tulemuksensa suurta päivää turvallisil mielin.

Äiti Teresa – ahdistettu ihminen

Joulukuun 11. päivänä 1979 koko maailman tuntema ”Äiti Teresa” matkusti Norjaan. Pukeutuneena siniseen sariinsa, jalsaan vain sandaalit (vaikka ilma Norjassa oli pakkasen puolella), hän saapui Oslossa arvovaltaisen ja loistokkaan vierasjoukon keskelle. Televisioidussa seremoniassa hän vastaanotti Nobelin rauhanpalkinnon tunnustuksena työstään.

Kiitospuheessaan Äiti Teresa sanoi mm. ”Ei riitä, että sanomme: ’Minä rakastan Jumalaa mutta minä en rakasta lähimmäistäni’ sillä kun Jumala kuoli hän oli

nälkäinen ja alaston ja koditon.” Samassa puheessa Äiti Teresa esitti toivomuksen, että lähestyvä joulu olisi kaikille muistutus ilon todellisuudesta, koska Kristus on meidän sydämässämme.

Vain kolme kuukautta aikaisemmin Äiti Teresa oli kirjoittanut eräälle sielunhoitajalle hyvin toisella tavalla toimivasta Kristuksesta. Äiti Teresa kertoi ”poissa olevasta Kristuksesta”.

”Jeesus rakastaa teitä erityisellä tavalla”, hän totesi sielunhoitajalleen. ”Mutta minulle hiljaisuus ja tyhjyys on niin syvä,

että vaikka katson, en näe – vaikka kuuntelen en kuule – kieli liikkuu (rukouksessa), mutta ei puhu.”

Paljon sisäisiä kärsimyksiä

Tällaisista Äiti Teresan tunnoista on saatu tietoja vasta tänä vuonna, kun Brian Kolo-diejchuk julkaisi osan Äiti Teresan kirjeenvaihdosta sielunhoitajiensa kanssa. Kirja ilmestyi elokuussa englanniksi nimellä Äiti Teresa. Tule ja ole valoni. Kirja on eräänlainen Teresan 10-vuotismuistokirja, sillä syyskuussa tuli kuluneeksi 10 vuotta Äiti Teresan kuolemasta.

Yli 60 vuoden aikana Äiti Teresa kirjoitti suuren määrän kirjeitä hengellisille opettajilleen ja sielunhoitajilleen. Teresan kirjeet avaavat näköalan suuren kärsijän sisimpään.

Kuuluisuudestaan ja menestyksestään ja auttamiskyvystään huolimatta Äiti Teresa oli sisäisesti jatkuvasti paljon kärsivä ihminen. Teresa on kirjeissään kertonut hengellisestä ”kuivuudesta” ja ”pimeydestä”, joka häntä vaivasi, ”yksinäisyydestä” ja ”kärsimyksestä”, jota hän sisimmässään koki. Hän vertaa kokemuksiinsa helvettiin ja joskus hän epäilee taivaan ja Jumalan olemassaoloa. Toisinaan hän on pelännyt, että hän pimeytensä ahdistuksissa tekisi jotakin samanlaista kuin Juudas teki.

”Sisimmässäni elää monta kysymystä ilman vastausta ja pelkään paljastaa ne – jos Jumala on – anna anteeksi minulle – kun yritän nostaa ajatukseni taivaaseen – Siellä on sellainen vakuuttava tyhjyys, että ajatukseni palaavat takaisin kuin terävät veitset ja haavoittavat minua – Minulle sanotaan, että Jumala rakastaa minua –

mutta silti pimeyden ja kylmyyden ja tyhjyyden todellisuus on niin suuri, ettei mikään liikuta minua. – – Kertokaa minulle, miksi minun sydämessäni on niin paljon tuskaa ja pimeyttä!”

Kuormat hillitsevät ylpeyttä

Kirjan toimittaja kertoo lukeneensa yhden Teresan kirjeistä hänen järjestönsä työntekijöille. Heidän hämmästyksensä oli ollut valtava. Kirjeet avasivat heidän ihailemastaan ja kunnioittamastaan Äiti Teresasta aivan uuden ja ennen tuntemattoman puolen, toteaa kirjan toimittaja.

Äiti Teresan sisäinen hengellinen taistelu on eräille tutkijoille tuonut mieleen Ristin Johannekseksi kutsutut espanjalaisen papin, joka 1600-luvulla puhui paljon sielun kokemasta ”pimeydestä”, jota Jumala käyttää työvälineenään kun hän muo- vaa astioita käyttöönsä. Ennen ei vain ole ymmärretty, että sielun kokema pimeys voi kestää niin kauan kuin Äiti Teresan elämässä tapahtui. Se alkoi, kun hän aloitti työnsä Intiassa ja päättyi vasta, kun kuolema hänet tuskasta vapautti.

Kun on etsitty syitä Äiti Teresan sisäisen elämän syville ahdistuksille, on hänen kirjeistään voitu aavistella, että Jumala ehkä esti Äiti Teresaa ylpistymästä antamalla hänelle kaiken aikaa niin raskaita kuormia, ettei niiden alta voinut kokea omaa tärkeyttä. Esimerkkinä on mainittu tilanne, jolloin Äiti Teresa 1960 vastaanotti Filippiineillä merkittävän tunnustuspalkinnon työstään. Sen saatuaan hän kirjoitti: ”Tämä huomionosoitus ei merkitse minulle yhtään mitään, koska Jeesus on niin kaukana.”

POM

Kristityn Foorumi

Kerää, tutkii ja julkaisee tietoa kristillisyydestä sekä auttaa ja tukee kristittyjä erottamaan oikeat opit vääristä.
<http://www.kristitynfoorumi.fi/>

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

Puh. 014-633 334

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:

Opett. Maire Lyytinen, p. 040–827 7119,
maire.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050–401 8224,
sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 185

Tuki työlle:

313130–1171701 (Handelsbanken)
800015–70994146 (Sampopankki)

Laskujen maksutili:

426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää -lehti

Suomen kotien hengellinen lukemisto

4. vuosikerta. Lehti on maksuton.
Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

ISSN 1797–2477

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Verkkolehti: Aiemmin julkaistuja lehdien
numeroita voi lukea Internetissä Adobe
pdf-muodossa osoitteessa www.evank.org
Verkkolehden ISSN 1797–2493

Painopaikka: Suomen Printman Oy
Hyvinkää, 2007

*Voit olla mukana tukemalla tätä työtä.
Lahjasi voit antaa käyttämällä alla olevaa
tilisiirtokorttia – tai siinä olevia tili- ja osoi-
tetietoja. Kiitos!*

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130–1171701 (Handelsbanken) 800015–70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu kotimaan maksuliikenteessä 	
Saaja Mottagare	Evankeliumin Opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019)41 42 43	Valitse viitenumero 1805 Armo riittää -lehdelle 1818 Evankeliumin Opinto- yhdistykselle	
Maksaja Betalar		 Lämmin kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oy

Jouluevankeliumi vuoden 1776 Biblian mukaan

1 Mutta niinä päivinä tapahtui, että käsky kävi ulos keisrilta Augustukselta, että kaikki maailma piti verolliseksi lasketta-

man.
2 Ja tämä veron-laskemus oli ensimmäinen, joka tapahtui silloin, kun Kyrenius oli maaherra Syriassa.

3 Ja kukin meni kaupunkiinsa antamaan itsiänsä arvattaa.

4 Niin myös Joseph Galileasta, Natsarettin kaupungista, meni ylös Juudeaan, Davidin kaupunkiin, joka kutsutaan Betlehem, (sillä hän oli Davidin huoneesta ja suvusta)

5 Antamaan itsiänsä arvattaa, Marian, kihlatun emäntänsä kanssa, joka raskas oli.

6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että hänen synnyttämisenä päivät tulivat täytetyksi,

7 Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloitsi hänen ja pani seimeen, ettei heil-

lä ollut siaan majassa.

8 Ja paimenet valvoivat siinä paikkakunnassa ja vartioitsivat yöllä laumaansa.

9 Ja katso, Herran enkeli seisoi heidän tykönänsä ja Herran kirkkaus ympäröi valaitsi heitä, ja he suuresti peljästyivät.

10 Ja enkeli sanoi heille: älkää peljätkö! sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:

11 Teille on tänäpäivänä syntynyt vapauttaja, joka on Kristus, Herra, Davidin kaupungissa.

12 Ja tämä on teille merkiksi: te löydätte lapsen kapaloituna makaavan seimessä.

13 Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaallisen sotaväen joukko, jotka kiittivät Jumalaa ja sanoivat:

14 Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto!

Kiitos kuluneesta vuodesta!

**Toivotamme
lukijoillemme joulurauhaa**